

**CONSTITUTIONES
DOGMATICAE
EDITAE IN
SESSIONIBUS
TERTIA ET...**



CONSTITUTIONES DOGMATICAE

EDITAE

IN SESSIONIBUS

TERTIA ET QUARTA

SACROSANCTI OECUMENICI CONCILII

VATICANI



MONTEBELLINI

APUD JOSEPHI BLANCHI EDITOREM, MDCCC.

MDCCCXXX.

CONSTITUTIO PRIMA DOGMATICA

DE

FIDE CATHOLICA

SCRIPTA

IN SESSIONE TERTIA

Comendatarius hanc designationem de die, et, quae
sequitur, de Societate Christi, cum exemplaribus, quae
ex typographia Societatis Vaticanae prodierunt, collatas,
conuincere in omnia et excoelata sua testatur.

Montevideo, die 1 Decembris 1878.

† Fr. JOSE THOMAS Episcopus.

PUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

SACRO AFFIRMANTE CONCILIO

DE PONTIFICATU DEI NEAPOLITANI

Dei Filii et generis humani Redemptor Dominus
Noster Iesus Christus, ad Patrem coelestem redierat,
cum Ecclesia sua in terra residente, omnibus diebus
usque ad consummationem saeculi, futuram se esse
praesens. Quare cunctis apostolicis praeceptis, ad-
versari docuit, operanti benedixit, perhibenti apertam
ferre nullo unquam tempore destitit. Haec vero salu-
taria fuit providentia, cum et aliis beneficiis in-
numeris confidenter apparuit, tum in manifestissime
comperit. In quibus, qui omni christiano et Concilio
oecumenico ac nominatim Tridentino, inquit licet
temporibus celebrato, amplissimi conveniunt. Hinc
etiam sanctissimae religionis dogmata periculis delictis
abortivaque exposita, errores damnum atque cohibiti,
hinc ecclesiastica disciplina restituta firmiterque man-
data, promotum in Clero scientiae et pietatis studium,
parata adolescentibus ad servitium militum educanda
collegia, christianae denique populi mores et accendunt

christianam aipote supernaturali instituta per omnia
seculorum, contra studio molitur, ut Christo, qui
solum Dominus et Salvator noster est, a mentibus
hominum, a vita et moribus populorum excidat, ma-
ne quod vocant rationes vel naturae regnum stabiliat.
Relicta autem praesentique christiana religione, negat
vere Deum et Christum esse, proleptas tandem est mel-
iores necesse in pantheismum, materialismum, atheismum
hastiluctat, ut iam ipsam rationalem naturam, amittat-
que iusti rectaque normam negantes, iam humanam
societatis fundamenta diripi conantur.

Haec potius impetate circumspicere gravitate, in-
felicitate cogit, ut plures eius a catholica Eccle-
siae filia a via verae pietatis aberrarent, in inique,
diversitate profectis veritatibus, sensus catholici si-
tuerentur. Variis enim se propterea doctrinis ablati
naturam et gratiam, seculorum humanam et fidem
divinam perperam committentes, quosdam sensum
depravatum, quem tenet ac docet Sancta Mater Eccle-
siae, depravare, integritatemque et sinceritatem fidei
in periculum adducere conperunt.

Quibus oculibus perspicitur, fieri qui potest, ut
non commoverentur aijura Ecclesiae vacari? Quom-
odummodum enim Deus vult omnes homines salvos
fieri, et ad agnoscendam veritatis viam, quomodo-
modum Christus venit, ut salvum faceret, quod perierat, et
illius Dei, qui vocat discipuli, congregaret in unam:
ita Ecclesia, a Deo populorum mater et magistra

constituta, omnibus debitorum se acceit, ac lapsos erigere, labantes continere, reuertentes amplecti, confirmare bonos et ad meliorem pariter peruenire parata semper et intenta est. Quapropter nullo tempore a Dei veritate, quasi avari sacris, cessanda et praedicanda quiescere potest, sibi dictum esse non ignorans: Spiritus meus, qui est in te, et verba mea, quae posui in aures tuae, non recedent de ore tuo: nec iniquitas et impietas in sempererunt (1).

Nos itaque, inherentes Praedicationum Nostrorum veritatibus, pro sapientia Nostri Apostolice missionis veritatem catholicam docere ac iuxta, peruersasque doctrinas reprobare nunquam intermissimus. Nunc autem sedentibus Nativitate et indicantibus universi orbis Episcopis, in hanc oecumenicam Synodum accitate Nostre in Spiritu Sancto congregatis, iuxta Dei verba scripta et tradita, prout ab Ecclesia catholica sancte custoditum et gentes exponitur accipiant, ex hac Petri Cathedra in conspectu omnium catholicorum Christi doctrinam positam et declarare constantiam, adversis erroribus potestate verba a Deo tradita proscriptis atque damnatis.

(1) In I. P. II.

CAPUT I.

DE DEO SINGULI OMNIBUS CREATORIBUS.

Sancta Synodus Apostolica Romana Ecclesia credidit et confitetur, unum esse Deum verum et vivum, Creatorem ac Dominum coeli et terrae, omnipotentem, aeternum, immensum, incomprehensibilem, intellectum ac voluntate omnique perfectione insubantem, qui cum sit una singularis, simplex, omnino et incommutabilis substantia spiritalis, grandissemus est et ex-celsus a quocumque distinctus, in se et ex se beatissimus et super omnia, quae praeter ipsum aut ei concipi possunt, ineffabiliter excelsus.

Hic solus verus Deus bonitatis suae et omnipotentis virtutis, non ad augendum suam beatitudinem, nec ad acquirendam, sed ad manifestandam perfectionem suam per bona, quae creaturae participat, liberrime-metalice simul ab initio temporis utraque de nihilo condidit creaturas, spirituales et corporeas, angelicam videlicet et mundanam, ac deinde humanam quasi communem ex spiritu et corpore constitutam (1).

Universis vero, quae condidit, Deus providentia sua iociter atque gubernat, attingens a fine usque ad finem fortiter, et disponens omnia suaviter (2). Omnia enim caelestia et aperta sunt oculis eius (3), ea etiam, quae libere creaturarum actione fatiuntur sunt.

(1) Gen. I. 1. et II. 1. et 2. et 3. et 4. et 5. et 6. et 7. et 8. et 9. et 10. et 11. et 12. et 13. et 14. et 15. et 16. et 17. et 18. et 19. et 20. et 21. et 22. et 23. et 24. et 25. et 26. et 27. et 28. et 29. et 30. et 31. et 32. et 33. et 34. et 35. et 36. et 37. et 38. et 39. et 40. et 41. et 42. et 43. et 44. et 45. et 46. et 47. et 48. et 49. et 50. et 51. et 52. et 53. et 54. et 55. et 56. et 57. et 58. et 59. et 60. et 61. et 62. et 63. et 64. et 65. et 66. et 67. et 68. et 69. et 70. et 71. et 72. et 73. et 74. et 75. et 76. et 77. et 78. et 79. et 80. et 81. et 82. et 83. et 84. et 85. et 86. et 87. et 88. et 89. et 90. et 91. et 92. et 93. et 94. et 95. et 96. et 97. et 98. et 99. et 100.

(2) L. I. Gen. II. 13.

(3) Sap. VII. 1.

CAPUT II.

DE REVELATIONE.

Eadem Sancta Mater Ecclesiam tenet et docet, Deum, cum omnibus principibus et doctoribus, naturali humanæ rationis lumine et rebus creatis certo cognosci posse, invariabilis esse ipsam, et eternam mansuram, per ea quae facta sunt, intellecta, conspiciuntur (1); altissimi pietatis eius secretis et bonitatibus, illis, etque supernaturalibus ac ipsam ac scientiam voluntatis suae decreta humana generi revelari, docente Apostolo: Multiformiter, multisque modis olim Deus loquens patribus et Prophetis, sermone, diebus istis locutus est nobis in Filio (2).

Hanc divinam revelationem tribuendam quidem est, ut ea, quae in rebus divinis humano rationi per se supervia non sunt, in penetras quoque generis humani conditione ab omnibus expedito, firmis certisque et nullo admixto errore, cognosci possint. Non hoc tamen de natura revelationis absolute necessarium dicenda est, sed quia Deus ex infinita bonitate sua amplexum humanum ad lucem supernaturalem, ad participanda scilicet bona divina, quae humanae mentis intelligentiam exanimis exsuperant; aequalium oculis non vult, nec auribus audiri, nec in cor hominis ascendit, quae preparavit Deus illi, qui dignatur illam (3).

(1) Rom. I. 20.

(2) Hebr. I. 1-2.

(3) I. Cor. II. 9.

Hæc post supernaturalem revelationem, secundam universalem Ecclesiam fidem, a sancta Tridentina Synodo declarata, continentur in libris scriptis et in scriptis traditionibus, quæ ipsius Christi oris ab Apostolo acceptas, vel ab ipsius Apostolice Spiritu Sancto dictante quasi per manus traditas, ad nos usque pervenerunt (1). Quæ quidem veteris et novi Testamenti libri integri cum omnibus suis partibus, prout in eisdem Concilii decreto recensentur, et in veteri vulgata latina editione habentur, pro sacris et canonicis recipiendi sunt. Eos vero Ecclesia pro sacris et canonicis habet, non illis quod sola humana industria constituit, non deinde auctoritate vel approbati; nec hinc ducuntur, quod revelationem non errare continent; sed propterea quod Spiritu Sancto inspirantis consensu Deum habent auctorem, atque ut tales ipsi Ecclesie traditi sunt.

Quoniam vero, quæ sancta Trinitatica Synodus de interpretatione divine Scripturæ ad collocanda generalis ingenia salubriter decrevit, a quibusdam hominibus prave exponitur, Nos, idem decretum renovantes, hæc illas mentem esse declaramus, ut in rebus fidei et morum, ad soliditatem doctrinæ Christianæ pertinendam, in pro vera sententia sacre Scripturæ habendam sit, quam tenent ac tenent Sancta Mater Ecclesia, cuius est iudicare de vero sensu

(1) Conc. Trid. sess. IV. Cap. de Can. Script.

et interpolationem Scripturarum sanctarum; atque ideo nemini licere contra hanc sententiam, vel effra-
ctu contra unanimem concensum Petrus, ipsam Scriptu-
ram sacram interpretari.

CAPUT III.

DE FIDE.

Quam homo à Deo tanquam Creatore et Donante
sua totus dependat, et ratio creata increatae Veri-
tati penitus subiecta sit, plene revelati Deo intel-
lectus et voluntatis obsequium fidei precare tenemur.
Hanc vero fidem, quae humanae salutis vitam est,
Ecclesiae catholicae praestetur, virtutem esse imperni-
tationem, quae, Dei abstracto et adjuvante genio, ab
se retulit veris esse certissima, non propter intrin-
secam suam veritatem naturali rationis lumine per-
spiciam, sed propter auctoritatem ipsius Dei reve-
lantis, quae nec falli nec fallere potest. Est enim fides,
testante Apostolo, sperandam substantiam rerum,
argumentum non apperentium (1).

Ut rationem fidei nostrae obsequium rationis
conscientiam eruat, volat Deus cum interioris Spi-
ritus Sancti auxilio exteriori tamquam conclusionis suae
argumenta, facta colligit divina, atque imprimis mi-
racula et prophetias, quae, cum Dei omnipotentiam

(1) Hebr. XI. 1.

et infinitas scientias loculenter comprehensas, divinas revolutiones signis suis certissimas et optimas intelligendas accompanabat. Quare tam Moyses et Prophetas, tam ipse servus servorum Dei Dominus multa et manifestissima miracula et prophetias ediderunt; et de Apostolis legimus: Illi videntes profecti predicaverunt ubique, Dominum cooperante, et sermonem confirmante, signis et virtutibus (1). Et rursus scriptum est: Habebatis firmiorem prophetiam veritatem, cui bene fideiis attendentes quasi lucernas lucemini in caligiosis locis (2).

Licet enim fides videretur nequaquam et motu animi crederet, tamen tanta evangelicæ predicatōnis consensio potest, sicut oportet ad salutem consequendam, abque illuminatione et inspiratione Spiritus Sancti, qui dat verborum veritatem et consentiendo et credendo veritati (3). Quare fides ipsa in se, etiam per claritatem non operatur, deum Dei est, et actus eius est opus ad salutem pertinens, quo hanc libertatem præsens ipsi Deo obedientiam, gratias eius, cui resistere potest, consentiendo et cooperando.

Porro fidei divinae et catholicae ea omnia credenda sunt, quae in verbo Dei scripto vel tradito continentur, et ab Ecclesia, sine solennis iudicio suo ordinario et universali magisterio, nequam divinitus revelata credenda proponantur.

(1) Act. XVI. 18. (2) 2 Petr. I. 19.

(3) 2 Cor. 13. can. 7.

Quoniam vero sine fide impossibile est placere Deo, et ad liberum eius consorcium pervenire; ideo necesse utique fuit, ut illa esset illa iustificatio, nec ultra, nisi in ea perseverarent usque in finem, vitam eternam consequerentur. Et utem officio versus fidem suscipiendi, in eoque constanter perseverandi satisfacere perveniam, Deus per Filium suum unigenitum Ecclesiam instituit, eamque iustitiam misericorditer nobis instruit, ut ea inquam castos et magister verba reseratis ab omnibus potest agnoscere. Ad solam enim catholicam Ecclesiam ea pertinent omnia, que ad evidenciam fidei christiane creditivam iam multa et tam vni diversitas sunt disposita. Quam etiam Ecclesia per se ipsa, ob suam semper admirabilem propagationem, omnium sanctitatem et iustitiam in omnibus bonis fecunditatem, ob catholicam unitatem, invictamque stabilitatem, regnum quoddam et perpetuum est nostram creditivam et divinam esse legentem testimonium irrefragabile.

Quo fit, ut ipse velis signum levatum in actione (1), et ad se invitet, qui noscum considerat, et illos non certiores faciat, firmitate nisi fundamento fidem, quam proficitur. Cui quidem testimonio efficit subdolum accedi et superem virtute Deum benignissimus Dominus et creatis gratie nos excitat atque advenat, ut ad agnoscendum veritatem venire possint, et eos, quos de tenebris transtulit in admirabile

hanc enim, in hoc eodem lumine et penetranti,
gratia non conficitur, non deserens, nisi deseratur.
Quocirca minus per eam condito coram, qui per
causam fidei deam catholicam veritati adhaere-
rant, atque coram, qui danti opusculis hanc
fidei religionem sectantur; illi coram, qui fidei sub
Ecclesiae magisterio susceperant, nullam unquam ha-
bere potuerunt sententiam mutandi, aut in dubium
fidem eandem revocandi. Quae cum ita sint, gratias
agimus Deo Patri, qui dignus nos fecit in partem
verba sanctorum in lucina, tantam se negligentiam
calamitatem, sed aspernitatem in suscitarem fidei et con-
suetudinem legum, tenentem spei nostrae confi-
dentiam ecclesiam.

CAPUT IV.

DE FIDE ET RATIONE.

Hoc quoque perpetuum Ecclesiae catholicae con-
sensum tenet et tenet, deplens esse ordinem cogi-
tationis, non solum principio, sed obiecto esse distin-
ctam: principio quidem, quia in alio naturali ra-
tione, in alio fide divina cognoscitur; obiecto autem,
quia praeter ea, ad quae naturalis ratio pertingere potest,
credenda nobis proponuntur mysteria a Deo abscon-
dita, quae, nisi revelata divinitus, intellegere non
possunt. Quocirca Apostolos, qui a patribus Deum
per ea, quae facta sunt, cogitamus esse testatur,

discere vitam de gratia et veritate, quae per Iesum Christum facta est (1), promittit. Loquitur Dei sapientiam in mysterio, quae abscondita est, quam profectus Deus ante saecula in gloriam nostram, quam nemo principum huius saeculi cognovit. — nobiscum revelavit Deus per Spiritum suum: Spiritus enim omnia scrutatur, etiam profunda Dei (2). Et ipse Unigenitus confitetur Patri, quae absconditi sunt a sapientibus, et prudentibus, et revelavit ea parvulis (3).

De ratio quidem, fide illustrata, cum seculo, pie et sobrie querit, aliquam, Deo dante, mysteriorum intelligentiam atque fructuosissimam accipitur, tunc et parum, quae naturaliter cogitatur, analogis, totis e mysteriorum specum nonnisi inter se et cum fine hominis ultimo, nunquam tamen illius subditur ad ea percipiendum nostre veritatem, quae propriam ipsius obiectam constituent. Divina enim mysteria sapienter naturae intellectum creatum se excedunt, ut etiam revelatione tradita et fide accepta, quibus tamen fidei sollicitas contactis et quodam quousque oblectata inquirant, quando in hac mortalis via peregrinatur a Domino: per fidei enim sublevarum, et non per speciem (4).

Verum cum fides sit supra rationem, collationem nunquam inter fidem et rationem vere dissonant esse potuit: cum idem Deus, qui mysteria revelat et fidem

(1) Ioh. 1. 9. (2) 1 Cor. II. 10. (3) Marc. 11. 33.

(4) 1 Cor. V. 1.

infandis, acino humano rationis hanc insulerit. Deum autem regere scriptum non potuit, nec verum vix unquam contradicere. Inanis autem huius contradiccionis species inde potissimum videtur, quod vel fidei dogmata ad rationem Ecclesie intellecta et accepta non fuerint, vel opinionum commenta pro fidei effata habuerint. Quorum igitur mendaciam veritatis illuminatae fidei cognoscimus omnino falsam esse debemus (1). Porro Ecclesia, quae non tam spontanea numero descendit, mandatum accepit fidei depositum custodiendi, nec vitam et officium divinitus habet sibi totius scientiam praeteribendi, ac quae deponatur per philosophiam, et insanam fallaciam (2). Quapropter atheni christiani fideles hincmodi opinionem, quae fidei doctrinae contraria esse cognoscitur, maxime si ab Ecclesia reprobata fuerit, non solum prohibentur utquam legitime scientiae conclusionem defendere, sed pro erroribus potius, qui fallacem veritatis apostolicam penam se ferunt, habere tenentur censura.

Neque solum fides si ratio inter se dividere acceptam possunt, sed eorum quoque sibi natura fuerit, hanc rem ratio fidei fundamentis demonstrat, etiamque huiusmodi illiusmodi veritas divinarum scientiarum excubat; fides vero rationem ab erroribus liberat ac tenetur, utique multiplici dogmatibus instruit. Quapropter tantam atheni, et Ecclesiae humanarum artem

(1) Conc. Lat. V. Bulla Aponensis capituli.

(2) Galen. II. 2.

et disciplinarem cultorem oblectat, ut hanc mentis
 modis laevi atque procerenti. Non enim ostentat
 ab illa ad hominum vitam dimissis aut ignotat aut
 despect; hinc in eo, res quatuordecim a Deo, scru-
 tilium Domini, profectis sunt, ita ut rite portatentur,
 ad Deum, hinc est gratia, perducere. Nec
 sane ipse vetat, ut hincmodi disciplinae in suo quo-
 que studio propriis viantur principis et propriis
 methodo; sed hincmodi libertatem agnoscent, ut
 audiat eorum, ne divinae doctrinae repugando errant
 in se accipiant, aut finis proprias transgressae, ea,
 quae sunt fidei, occupent et perterbant.

Neque enim fidei doctrina, quam Deus revelavit,
 velut philosophicam inventionem proposita est hincmodi
 ingenia perfectenda, sed tanquam divina depositum
 Christi Spiritus tradita, fideliter custodienda et infal-
 libiliter declaranda. Hinc secretum quoque dogmatum
 in aeterna perpetuo est retinenda, quam unum declaravit
 Sancta Mater Ecclesia, nec unquam ab ea erant,
 aliorum intelligentiae specie et nomine, recedenda.
 Crescat igitur et multum subministratque proficit,
 tam singularum, quam omnium, tam unius hominis,
 quam totius Ecclesiae, aetatem ac sanctorum gra-
 dibus, intelligentia, scientia, sapientia: sed in suo
 duntaxat genere, in totum scilicet dogmate, eodem
 aetate, eademque unitate (1).

(1) Var. Lat. Caput. 1. 10

CANONES

I.

DE DEI LEGIBUS QUORUNDAM CANONIBUS.

1. Si quis unam veram Deum visibilem et invisibilem Creatorem et Dominum agnoverit; anathema sit.
2. Si quis praeter materiam nihil esse affirmare non veritatem; anathema sit.
3. Si quis dicat, unam essentiam esse Dei et rerum omnium substantiam vel essentiam; anathema sit.
4. Si quis dicat, res factas, tam corporales tam spirituales, vel solas spirituales, esse divina substantia processas;
5. aut divinam creaturam vel pacificationem vel evolutionem fieri omnino;
6. aut denique Deum esse esse universalem indefinitum, quod non determinando constituit rerum universitatem in genere, specie et individuo definitam; anathema sit.
7. Si quis non confiteatur, mundum reque omnes, quae in eo continentur, et spirituales et materiales, omninoque totas, quae subsistentiam a Deo et solo Deo productas;

Aut Deum dicentē non voluntate ab omni necessitate libera, sed tam necessitate precepi, quam necessitate omni sequenti;

Aut mandata ad Dei gloriam conditam esse neganti; anathema sit.

II.

DE REVELATIONE.

1. Si quis dicentē, Deum unum et verum, Creatorem et Dominum nostrum, per se, quae dicta sunt, secretis rebus hactenus hactenus certa cognosci non posse; anathema sit.

2. Si quis dicentē, Veri non posse, nisi seipsum, et per revelationem divinam hactenus de Deo, cultum et exhibendo edoceri; anathema sit.

3. Si quis dicentē, hominem ad revelationem et perfectionem, quae naturalem superet, divinitus velle non posse, sed ea seipso ad omnia tandem veri et veri perfectionem hactenus profecto persequi posse et debere; anathema sit.

4. Si quis sacris Scripturis Veris integris esse verbis suis pariter prout hoc sacra Tridentina Synodus recentior, per sacra et canonice non accepit, nisi eorum divinitus inspirata esse negaverit; anathema sit.

III.

DE FIDE.

1. Si quis dicat, rationes humanas de independentia esse, ut fides ei a Deo imponeri non possit; anathema sit.

2. Si quis dicat, fidem divinam a naturali de Deo et rebus moralibus scientia non distingui, ne propterea ad fidem divinam non requirit, et revelata veritas propter auctoritatem Dei revelantis credatur; anathema sit.

3. Si quis dicat, revelationem divinam externis signis credibilem fieri non posse, ideoque sola interna rationeque experientia vel inspectio privata laicorum ad fidem moveri debere; anathema sit.

4. Si quis dicat, miracula multa fieri posse, praeterquam ex causa de his carnalibus; sicut in sacra Scriptura continetur, inter fabulas vel mythos ableganda esse; vel miracula certe cognoscere nequeant posse, nec in divina religione christiana originem habere; anathema sit.

5. Si quis dicat, rationes fidei christianae non esse liberas, sed argumentis humanis rationis necessario pendere vel ad solam fidem suam, quae per claritatem operatur, gratiam Dei necessarium esse; anathema sit.

6. Si quis dicat, parum esse conditionem fidem aique coram, qui ad fidem usque vitam rectam pervenerint, ita ut catholici iustam causam habere possint, fidem, quam sub Ecclesie magisterio non accepimus, tantum suspensio in dubium vocandi, donec demonstrationibus scientificis veritatis et veritatis ipsi non obestent; anathema sit.

IV.
DE FIDE ET LIBERTATE.
ARTICULUS I.

1. Si quis dicat, in revelatione divina nullam esse et propriam illius mysteria essentialia, sed universa fidei dogmata posse per rationem esse evincere a naturalibus principiis intelligi et demonstrari; anathema sit.

2. Si quis dicat, libertatem hominum in cum libertate tractanda esse, ut errorum asportatione, ubi doctrinae veritates alterentur, inquam errorum rationem, neque ab Ecclesia procedi possint; anathema sit.

3. Si quis dicat, fieri posse, ut dogmatibus ab Ecclesia perceptis, aliquando servandis progressus scientiae usque tribuenda sit alius ab eo, quam intellecti et intelligi Ecclesiae; anathema sit.

Itaque suprema gestione Nostri illud debitem exoptationem, sancti Christi fideles, maxime vero eos, qui praesent vel docendi usque funguntur; per

viscera Iesu Christi obsecramus, nos non cunctis Dei et Salvatoris nostri auctoritate subtemus, ut ad hos errores a Sancta Ecclesia avertendos et eliminandos, atque purissimam fidei lacum pacificam statum et operam conferant.

Quoniam vero alia non est, haereticam pravitate delectare, nisi in quaque errore flagitiositer fugiantur, qui ad illam plus manere accedunt; omnes officii munus, acerrimè etiam Constitutiones et Decreta, quibus pravae eiusmodi opiniones, quae iustitiae dicitur non emanantur, ab hac Sancta Sede proscribitur et prohibita sunt.

Datum Romae in publica Basilica in Vaticana Basilica solemniter celebrata, anno incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo septuagesimo, die vigesima quarta Aprilis Pontificatus Nostri anno vigesimo quarto.

Ita est.

JOSEPHUS

Episcopus S. Hippolyti,

Secretarius Sacrae Congregationis

**CONSTITUTIO SECUNDA DOGMATICA
ET PRIMA
DE
ECCLESIA CHRISTI**

EDITIONE DE REVISIONE QUARTA

PIUS EPISCOPUS

SECVS SERVORVM DEI,

SAECVLO APPROBANTE CONCILIO

DE FIDELITATE DEI SACRAMENTIS

Pastor aeternus et episcopus animarum nostrarum, ut saluberrima reformationis opera per nos redderent, sanctam aedificare Ecclesiam decessit, in qua veluti in domo Dei viventes fideles omnia usque fidei et charitatis vinculo continentur. Quapropter, praequam clarificarentur, rogavit Patrem nec per Apostolicae Iustitiae, sed et pro eis, qui credituri erant per verbum eorum in ipsam, ut omnes unum essent, sicut ipse Filius et Pater unum sunt. Quotidmodum igitur Apostolos, quos sibi de mundo elegerat, misit, sicut ipse missus erat a Patre: ita in Ecclesia sua Pastores et Doctores usque ad consummationem saeculi esse voluit. Ut vero episcopatus ipse unus et indivisus esset, et per cohaerere sibi in unum sacerdotum crederentium multitudine unitatis in fidei et concordantiae unitate conservaretur, hanc Petram cunctis Apostolis praeposita, in ipso instituit perpetuum utriusque unitatis principium ac

visibile fundamentum, super cuius fortitudinem totam universam templam, et Ecclesiam vobis inferendis subsistat in hanc fidem, firmitate consistant (1). Et quoniam portae inferi ad evergendam, si fieri possent, Ecclesiam, contra eius fundamentum divinitus positam necesse in dies esse utique surgent, Nos ad catholici gregis custodiam, incolumitatem, augmentum, necessarium esse vidimus, sacro approbante Concilio, doctrinam de institutione, perpetuitate, ac unitate sacri Apostolici primatus, in quo totam Ecclesiam vobis ac universam consisti, cunctis fidelibus credendam et tenendam, secundum antiquam atque constantem universalem Ecclesiam fidem, proponere, atque contrarias, damnas gregi adeo perniciosas errores promovere, et condemnare.

CAPUT I

DE APOSTOLICI PRIMATUS IN BEATO PETRO

INSTITUTIONE.

Docemus itaque et declaramus, iuxta Evangelii testimonium, primatum jurisdictionis in universam Dei Ecclesiam immediate et directe beato Petro Apostolo promissum atque collatum a Christo Domino

(1) S. Leo III. episc. (742-45) cap. 2 in dnm Petrum ad

felice. Uxor enim Simonis, cui iam prius di-
xerat. Tu vocaberis Cephas (1), postquam ille eam
edidit confabulationem loquens. Tu es Christus, Filius
Deli vivi, solentibus his verbis provocatus est He-
roditas: Beatissime Simon Bar-Iona, quia caro, et san-
guis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in
caelis est: et ego dico tibi, quia tu es Petrus, et
super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et
portae inferi non prevalebunt adversus eam: et
tibi dabo claves regni caelorum: et quodcumque
ligaveris super terram, erit ligatum et in caelis:
et quodcumque solveris super terram, erit solutum
et in caelis (2). Atque cum Simon Petrus constaret
Iesus post suam resurrectionem mansit pastoris et
rectoris jurisdictionem in totam suam ecclesiam, dicens:
Pascite agnos meos: Pascite oves meas (3). Hinc iam
manifestae sacramentalis Scripturarum doctrinae, et ab
Ecclesia catholica semper intellecta est, aperte op-
ponatur praesenti eorum sententiae, qui constitutio-
nem a Christo Domino in sua Ecclesia legitime firmata
pervertuntis negant, solam Petram prae caeteris
Apostolis, sive seorsum singulis, sive simul, vero
proprioque jurisdictionis primatu habere a Chri-
sto instructam; et qui affirmant, eandem primi-
tiam non immediate, directeque ipsi beato Petro,
sed Ecclesiae, et per hanc illi vel ipsius Ecclesiae
ministro delatam esse.

(1) Ioh. I. 42.

(2) Marc. XVI. 18-19.

(3) Ioh. XXI. 15-17.

Si quis igitur dixerit, beatum Petrum Aposto-
lum non esse a Christo Domino constitutum Apo-
stolorum omnium principem et totius Ecclesiae mili-
tantis visibilem caput; vel eandem honoris tantam,
non talem aequo propinque iurisdictionis preste-
tam ab eodem Domino accepisse Iesu Christo directe
et immediate accepisse, anathema sit.

CAPUT II.

DE IDENTITATE PERSONAE BEATI PETRI ET ROMANI PATRIFICIUS.

Quod verum in beato Apostolo Petro princeps
pastorum et pastor magnus veritas Domini Chri-
stus Iesu in perpetuum voluit ac potuit beatus
Ecclesiam sustineri, id eodem ratione in Ecclesia,
quam fundata super petram ad finem saeculorum
etque firma stabit, regitur clarere necesse est. Nulli
vero dubium, uno sensu omnibus notum est, quod
sanctus beatissimisque Petrus, Apostolorum prin-
cipe et caput, idemque columnae et Ec-
clesiae catho-
licae fundamentum, a Domino nostro Iesu Christo,
Salvatore humani generis ac Redemptore, clara ro-
gata accepit: qui ad hoc usque tempus et nunquam
in suis successoribus, episcopos sanctae Romanae
Sedis, ab ipso fundatus, etiamque consecutus sit-
guis, vivit et praesidet et regere regent (1).

(1) Cf. Ephesios Caput II. art. III.

Unde quicumque in hac Cathedra Petro successit, is vicarium Christi ipsius institutionem primatum Petri in universali Ecclesia obtinet. Manet ergo dispositio veritate, et beatus Petrus in accepta facultate petri per totum suscepta Ecclesiam gubernacula non reliquit (1). Hoc de causa ad Romanam Ecclesiam propter potentiores principitates necesse semper fuit unam continere Ecclesiam, hoc est, eos, qui non vniquoque fidelis, et in eo Sedo, a qua vniuersales communicationis iura in quantum distanti, tanquam membra ex capite cunctis, in unam corporis compagem coalescerent (2).

Si quis ergo dixerit, non esse ex ipsius Christi Domini institutione non iure divino, et beatus Petrus in primatu super universam Ecclesiam habere potestatem necessarios; vel Romanam Pontificem non esse beati Petri et eodem primatu successorem; anathema sit.

CAPUT III.

DE VI ET ALTITUDINE PRIMATUS ROMANI PONTIFICIS.

Quapropter apertis locis universam litterarum institutionem, et inherentes iam Praedecessorum Nostrorum, Romanorum Pontificum, tam Conciliorum

(1) S. Leo M. Serm. III (ed. B.) cap. 3.

(2) S. Paul. Adm. Rom. l. III c. 3. et Greg. Aquisgr. a. 885. inter app. S. Ambros. ep. 51.

generales sacris, perspicuisque doctrinis, invenimus sponsoris Caselli Florentini diligentiam, qui orationibus ab omnibus Christi fidelibus factis, societatem apostolicam salutem, et Romanam Pontificem in universam orbem terrarum prestatam, et ipsam Pontificem Romanum successorum eius beati Petri principis apostolorum, et terram Christi Vicarium, totiusque Ecclesie caput, et omnium Christianorum patrem ac doctorem prebuit; et ipsi in beato Petro prelati, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem attributam esse; quomodoque etiam in primis constitutionem Conciliorum et in sacris causis constitit.

Doctorem proinde et doctissimum, Eusebium Romanum, dispensato Romano, super omnes alias ecclesiasticas potestatis obtinere principatus; et hunc Romanum Pontificem archiepiscopum potestatem, qui vix episcopalis est, immediatam esse: erga quem cunctisque ritus et dogmata pastores atque fideles, cum totius singuli quem simul omnes, officio hierarchico subordinantur, varisque obedientie obstringuntur, non solum in rebus, que ad fidei et pacis, sed etiam in re, que ad disciplinam et regimen Ecclesie per totam orbem diffuse pertinent; in et custodie cum Romano Pontifice ita committimus, quam studio fidei profertur salute, Ecclesie Christi ut unus pro, sub uno spiritu

pastorem. Haec est catholicae veritatis doctrina, a qua deviare ultra fidem scriptis salubri nemo potest.

Tertium autem est, ut haec Summi Pontificis potestas officio ordinatur ac immutata illi episcopalis iurisdictionis potestati, qua Episcopi, qui pariter a Spiritu Sancto in Apostolorum locum successerunt, tanquam veri pastores singulorum sibi gregis, singulis singulos, parant et regunt, sit eodem a supremo et universali Pastore moderata, regeratur ac vindicetur, attendens illud sacri Gregorii Magni: *Mens haec est haec universalis Ecclesiae. Mens haec est fratrum carum salubris vigor. Tum ego vere haereticus sum, cum singulis quibusque haec debitas non regitur* (1).

Porro ex expressa illa Summi Pontificis potestate gubernandi universam Ecclesiam non eodem modo consequitur, in huius sui ministerii exercitio libere communicationi cum parochiis et gregibus illius Ecclesiae, ut istius ab ipso in via salutis doceri ac regeri possint. Quare doctrinae ac scripturae illorum auctoritas, quae hanc imperiali capite cum parochiis et gregibus communicationem libere impediri potest docuit, non eandem reddunt seculari potestati obnoxiam, ita ut contendant, quae ab Apostolica Sede vel eius auctoritate ad regimen Ecclesiae constituantur, vim ac valorem non habere, nisi potestatis secularis placito confirmantur.

(1) Ep. ad Galat. distantes. I. VII, ep. XXX.

Et quoniam divino Apostolici primatus iure Romano Pontifex universae Ecclesiae prestat, docenas omni et declarans, nam esse verbum supremam iudicium (1), et in omnibus causis ad causas ecclesiasticas spectantibus ad ipsam posse iudicium recurrere (2); Sedis vero Apostolicae, cuius auctoritate utitur non est, iudicium a seorsum fore retractandum, neque cuiquam de eius fide iudicare iudicio (3). Quare a motu veritatis trahi abierunt, qui affirmant, fore ab iudicio Romano Pontificis ad accusatum Capitulum, tanquam ad auctoritatem Romano Pontifice superioris, appellare.

Si quis itaque dixerit, Romanum Pontificem habere tantomodo alicuius imperii vel circumscriptionis, non totam plenam et supremam potestatem iurisdictionis in universam Ecclesiam, non solum in rebus, quae ad fidem et mores, sed etiam in his, quae ad disciplinam et regimen Ecclesiae per totam orbem diffusae pertinent; aut eum habere tantum potestatem parvam, non vero totam plenitudinem huius supremae potestatis; aut hanc eius potestatem non esse ordinariam et interdictam sive in omnem ac singulas Ecclesias, sive in omnes et singulos pastores et fideles; anathema sit.

(1) Pii PP. VI. Breve, Super sollicitate, d. 25 Sept. 1784.

(2) Conc. Oecum. Lugdun. III.

(3) Rj. S. Synodus I. ad Michaelis Imperatorum.

CAPUT IV.

DE ROMANI PONTIFICIS INFALLIBILI MAGISTERIO.

Ipsa scilicet Apostolice primatia, quem Romanus Pontifex, inquam Petri principis Apostolorum successor, in universam Ecclesiam obicit, summam quoque magisterii potestatem comprehendit, hanc Sancta Sedes semper tenet, perpetuas Ecclesie suae comprobat, ipsaque occurrenti Concilio, et imprimis, in quibus Oriens cum Occidente in fidei claritateque unanimes consensus, declaraverunt Patres eodem Concilio Constantinopolitani quarti, miseram vestigiis inhaerentes, hanc solentem adferunt professionem: Primum scilicet est, recte fidei regulam custodire Et quis non potest Pontifex nostri Iesu Christi posteritatis sententia discretis: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, haec, quae dicta sunt, verum probentur effectibus, quia in Sede Apostolica immaculata est semper catholica reservata religio, et sancta scholastica doctrina ab hacem ergo fide et doctrina separari unquam cupientes, sperantes, et in hoc consuetudine, quam Sedes Apostolica praedicat, esse morcamur, in qua est integra et vera Christianae religionis soliditas (1). Approbante vero Lugdunensi

(1) De fide et Sacramento Pagan, prout ab Adriano II Petri-
bus Concilio Romanorum VII, Constantinopolitani IV, generalis et
ab aliis approbata est.

Concilio secundo, Græci professi sunt: Strictam Romanam Ecclesiam veram et plenam præsantem et principatum super universam Ecclesiam catholicam obtinere, quem se ab ipso Domino in beato Petro Apostolorum principe sive vertice, cuius Romanam Patriam sui successor, cum potestate plenitudine recepisse videretur et humiliter recognoscit; et sicut pro cæteris tenet fidem unitatem defendere, sic et, si quæ de fide substantiæ hærent questionem, suo debent iudicio defini. Florentinam denique Concilium delinquit: Pontificem Romanum, verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesie caput et unicum Christianorum patrem ac doctorem existere; et ipsi in Beato Petro succedi, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse.

Hæc patres nostri ut antithesent, Provinciales Nostri sollicitam semper operam dederunt, ut veritas Christi doctrinæ apud omnes hæreticos propagaretur, parique cura vigilaret, ut, ubi recepta esset, hæretica et pura conservaretur. Quodcumque totius orbis Antistes tunc singuli, tunc in Synodis congregati, longam Ecclesiarum consuetudinem et antiquas regulas formæ sequentes, et præsertim penales, quæ in negotiis fidei emergebant, ad hæc Sedem Apostolicam retulerunt, ut ibi possimum recurreretur ad rem fidem, ubi fides non potest

notare defectum (1). Reverti autem Pacificus, proci-
temporis et rerum conditio maledit, tunc con-
voca concumenca Concilio, vel explorata Ecclesiae
per orbem dispersas ecclesias, tunc per Synodos
particulares, tunc illis, quae divina suppeditabat
providentia, adhibita ratione, ea tenenda delibera-
rent, quae sacris Scripturis et apostolica Traditio-
nibus consentanea Deo salutare cognoverunt. Neque
enim Petri successoribus Spiritus Sanctus praesens
non est, et ea revelata novam doctrinam patre-
ntial, sed ut ea constanti traditione per Apo-
stolos revelationem, seu fidei depositam, sanctae cu-
stodirent et fideliter exponerent. Quorum quidem
apostolicam doctrinam sancti venerabiles Patres im-
pleti et Sancti Doctores orthodoxi venerabili atque
assenti sunt; plebilisimo zelotes, hanc sancti Petri
Sedem ab omni saepe errore libetiam permitti-
re, secundum Doctrinam Salvatoris nostri divinum pollicita-
tionem discipularum vocem principi fuisse: Ego
rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, et tu ali-
quando convincas ceteros fratres tuos.

Hoc igitur veritate et fidei nunquam deficien-
tia charissimus Petri, etiamque in hoc Cathedra suc-
cessoribus, divinitus collatum est, ut ecclesiam con-
ducere in omniam salutem languerent, ut univer-
sas Christi grege per eos ab errone successu care

(1) Cf. S. Rom. Epia. CCC.

averas, catholicis doctrinis pabulo nutriatur, ut saluta adhaerens accedens Ecclesia tota una consecraretur, sique suo sacramento iuncta firma adhaerens inferi portas conisteret.

Adversus cum hinc ipsa veritas, qua manifeste Apostolici muneris officium vel matris requiritur, non parvi invidentur, qui illius auctoritati obstrictant, necessarium omnino esse censeant, praecipuum, quem unigenitus Dei Filius cum tanto pastoralis officii confusure dignatus est, solemniter scire.

Itaque Nos trepidi et fidei Christianae ecclesie perceptis fideliter adherendo, ad Dei Salvatoris nostri gloriam, religionis Catholicae existentiam et Christianorum populorum salutem, sacro approbante Concilio, decernimus et divinitus revelatum deponere esse definitum: Romanam Pontificem, cum ex Cathedra loquitur, ad eum, cum universam Christianam Pastoris et Doctoris munere fungens, pro supremam Apostolicam auctoritatem doctrinam de fide vel moribus ab universa Ecclesia tenendam debent, per assistentiam divinam, ipsi in beato Petro promissam, in infallibilitate petere, qua divinauctoritate Ecclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit; itaque emanandi Romani Pontificis definitioes et sententiae, non solum ex coeque Ecclesiae, irreversibiles esse.

Si quis autem huic Nostrae definitioe contradicere, quod Deus avertat, percontari; anathema est.

Diebus Nunc in publica Sessione in Vaticana Basilica solemniter celebrata, anno incarnationis Domini millesimo octingentesimo septuagesimo, die decima octava Julii. Pontificatus Nostri anno vigesimo quinto.

Scripta Constitutione et Decretis, Interque a singulis Patribus suffragiis, Summo Pontifici emergens Decreto et censens, qui in eadem Constitutione continentur, solemniter confirmati his verbis: Decreta et Canonae, qui in Constitutione modo lecta continentur, placuerunt omnibus Patribus, duobus exceptis, Neque, sacro approbante Concilio, Ita et Illa Ita, ut lecta sunt, definitum et Apostolica auctoritate confirmatum.

Ita est.

JOSEPHUS

Episcopus S. Hippolyti

Secretarius Concilii Vatican.

De mandato SS.mi in Christo Patri et Domini Nostri Summi divina Providentia Pii PP. IX. auct. auctoritate Datum MDCCLXX, Julii, XIII, die vero XVIII Julii, Pontificatus sanctissimi SS.mi Domini Nostri ann. XXV, praesens Constitutio Apostolica aequa et publice facti ad vultus Basilicarum S. Petri in Laterano, Principis Apostolorum, et S. Mariae Majoris, Cancellariae Apostolicae, ac Regiae Curiae Innocentianae, atque in Actis Curiae Florent. per me Abbatem Scastrini apud. Cur.

Philippus Deani Magist. Cur.